

## Jutd 2013/09 Katvangers en bestuurders in het nauw: over BV-dokters en aansprakelijke bestuurders

Jutd 2013/09 d.d. 02-05-2013

**Auteur(s):** Mr. F.F.A. Smetsers, Van Iersel Luchtman N.V., Breda.

Faillissementsfraude is al jaren een 'hot topic'. De schade die aan de economie wordt toegebracht door fraude met ondernemingen is aanzienlijk. Het Centraal Bureau voor de Statistiek heeft becijferd dat van de schuld die bij de in 2010 beëindigde faillissementen onbetaald bleef, een kwart toe te schrijven was aan zaken waarbij de schuldeisers (zeker of waarschijnlijk) strafbaar zijn benadeeld. Dat levert een schadepost op van circa 1 miljard euro. Bij vennootschappen die met een zekere of waarschijnlijke mate van fraude failliet gingen, bleef gemiddeld bijna 1 miljoen euro per vennootschap aan onbetaalde schuld achter. Bij eenmanszaken was dat per geval een kleine 300.000 euro.<sup>1</sup>

Alhoewel zowel de faillissementsrechtelijke als de strafrechtelijke wet- en regelgeving in de afgelopen decennia wel is aangescherpt, blijkt het in de praktijk toch niet eenvoudig om kwaadwillende bestuurders aan te pakken. Het is de vraag of het civielrechtelijk bestuursverbod - dat op dit moment ter consultatie voor ligt - hier in voldoende mate uitkomst zal bieden.<sup>2</sup>

### **Katvangersconstructies**

Faillissementsfraude heeft verschillende verschijningsvormen en heeft zowel civielrechtelijke als strafrechtelijke componenten en gevolgen. In dit artikel wil ik mij beperken tot het civiele recht en dan nog uitsluitend tot frauduleuze handel in BV's.<sup>3</sup> Drie situaties komen aan de orde, die alle drie spelen in de periode vlak voor de faillietverklaring:

1. De directeur/eigenaar van de vennootschap draagt zijn bestuurstaak formeel over en verkoopt zijn aandelen aan een derde, maar blijft feitelijk zelf (op de achtergrond) aan het roer staan.
2. De directeur/eigenaar van de vennootschap draagt zijn bestuurstaak formeel over en verkoopt zijn aandelen aan een derde (en verdwijnt zelf ook van het toneel).
3. De directeur van de vennootschap geeft de feitelijke leiding van de vennootschap uit handen aan een derde, maar blijft formeel bestuurder van de vennootschap.

Over het algemeen wordt de onder 1 en 2 genoemde derde aangeduid als de 'katvanger': de derde die formeel de bestuurstaak op zich neemt en (in variant 1) de feitelijke leiding overlaat aan de voormalige directeur/eigenaar. Een dergelijke constructie wordt vaak toegepast om de voormalige directeur/eigenaar bij een uiteindelijk uitgesproken faillissement 'uit de wind te houden'. Bij variant 2 geldt dat de voormalige directeur/eigenaar geen leidinggevende (formeel noch feitelijk) meer is, maar de vennootschap in het zicht van faillissement 'onderbrengt' bij de katvanger, waarna de katvanger vaak bewerkstelligt dat de vennootschap in nog zwaarder weer komt te verkeren, zodat een faillissement onafwendbaar wordt. De katvanger is dan in de laatste levensfase van de vennootschap tevens feitelijk leidinggevende.

In variant 3 wordt meestal niet gesproken over de derde gesproken als 'katvanger', maar ook hier geldt dat het gaat om een situatie waarin de feitelijke leiding niet in handen is van de formele directie. Het verschil zit er met name in dat er geen overdracht van de formele bestuursmacht heeft plaatsgevonden. Ook hier zal het echter de bedoeling zijn dat de verantwoordelijkheid voor

de oorzaken van het faillissement wordt verschoven naar de derde, die meestal geen verhaal biedt voor eventuele aanspraken van de curator in het kader van bestuurdersaansprakelijkheid.

### **Juridisch kader**

Constructies zoals hierboven omschreven kunnen leiden tot persoonlijke aansprakelijkheid van één of meerdere betrokkenen. Afhankelijk van de situatie zullen de artikelen 2:9 BW (interne bestuurdersaansprakelijkheid), 2:248 BW<sup>4</sup> (aansprakelijkheid bij faillissement) en artikel 6:162 (onrechtmatige daad) aan de orde zijn. Die laatste vorm van aansprakelijkheid wordt in dit artikel niet besproken.

Artikel 2:9 BW bevat een regeling ter zake de aansprakelijkheid van de bestuurder jegens de rechtspersoon. Het artikel bepaalt dat elke bestuurder tegenover de rechtspersoon gehouden is tot een behoorlijke vervulling van zijn taak en dat tot die taak alle bestuurstaken behoren die niet bij of krachtens de wet of de staten aan één of meer andere bestuurders zijn toebedeeld. Lid 2 van het artikel bepaalt dat de bestuurder voor het geheel aansprakelijk is ter zake van onbehoorlijk bestuur, tenzij hem mede gelet op de aan andere toebedeelde taken geen ernstig verwijt kan worden gemaakt en hij niet nalatig is geweest in het treffen van maatregelen om de gevolgen van onbehoorlijk bestuur af te wenden. Op basis van artikel 2:11 BW kan aansprakelijkheid worden doorgelegd naar (uiteindelijk) de natuurlijke persoon die aan de touwtjes trekt. In de rechtspraak<sup>5</sup> is bepaald dat voor de beantwoording van de vraag of van een ernstig verwijt sprake is naar alle omstandigheden van het geval moet worden gekeken, waaronder de aard van de door de rechtspersoon uitgeoefende activiteiten, de in het algemeen daaruit voortvloeiende risico's, alsmede het inzicht en de zorgvuldigheid die mogen worden verwacht van een bestuurder die voor zijn taak berekend is en deze nauwgezet vervult. Indien deze norm is geschonden, is de bestuurder aansprakelijk voor de schade die de vennootschap hierdoor heeft geleden.

De aansprakelijkheid op basis van artikel 2:248 BW betreft een aansprakelijkheid van de bestuurder jegens de faillissementsboedel voor het volledige faillissementstekort. Aansprakelijkheid bestaat pas, indien het bestuur zijn taak kennelijk onbehoorlijk heeft vervuld en aannemelijk is dat dit een belangrijke oorzaak is van het faillissement. De bevoegdheid om de bestuurder aansprakelijk te houden komt gezien het voorgaande exclusief toe aan de curator. De wetgever heeft het de curator op bepaalde onderdelen gemakkelijker gemaakt om tot vervulling van de vereisten voor aansprakelijkheid te komen. In lid 2 van genoemd artikel staat vermeld dat het bestuur bij het niet-voldoen aan de boekhoudverplichting en/of de verplichting tot deponering van de jaarrekening vaststaat dat de bestuurder zijn taak onbehoorlijk heeft vervuld (onweerlegbaar rechtsvermoeden) en wordt vermoed dat de onbehoorlijke taakvervulling een belangrijke oorzaak is van het faillissement (weerlegbaar vermoeden). Hierop zal in dit artikel overigens verder niet worden ingegaan.

Indien de curator een betrokkene bij een 'katvangersconstructie' aansprakelijk wil houden, dient de curator te bezien welke gedragingen kunnen leiden tot de vaststelling dat van onbehoorlijk bestuur sprake is geweest. Alhoewel schending van de boekhoudplicht en/of de deponeringsverplichting van de jaarrekening daar ook aan kunnen bijdragen, zijn dergelijke schendingen niet vereist om tot aansprakelijkheid te komen. De curator dient dan echter wel de bijzondere omstandigheden aan te wijzen die de conclusie rechtvaardigen dat van kennelijk onbehoorlijk bestuur sprake is.

Uit de rechtspraak<sup>6</sup> kan worden herleid dat pas van onbehoorlijk bestuur kan worden gesproken als geen redelijk denkend bestuurder - onder dezelfde omstandigheden - zou hebben gehandeld zoals de aangesproken bestuurder heeft gedaan. Volgens de literatuur<sup>7</sup> kan van onbehoorlijk bestuur worden gesproken als er sprake is van onverantwoordelijkheid, onbezonnenheid, roekeloos handelen, welk handelen steeds de schuldeisers (uiteindelijk althans) dupeert, hetgeen

de bestuurders redelijkerwijs ook hadden moeten kunnen beseffen. Een strenge maatstaf dus, waaruit blijkt dat niet snel tot daadwerkelijke vaststelling van aansprakelijkheid zal kunnen worden toegekomen.

### **Casus 1: Rechtbank Oost-Brabant 27 februari 2013 (LJN BZ2909)**

In deze zaak was een situatie aan de orde die overeenkomt met de hierboven omschreven onder 2 beschreven variant. De casus luidt als volgt:

- X is sinds januari 2006 enig aandeelhouder en bestuurder van A B.V.
- A B.V. heeft een aanzienlijke rekening-courantvordering op X en X heeft daarnaast ook de nodige financiële problemen.
- X komt in contact met de 'B.V.-dokter' die via een website 'deskundige hulp' aanbiedt om onder meer bestuurdersaansprakelijkheid te voorkomen.
- Op de website wordt beloofd dat de B.V. binnen drie dagen wordt overgenomen, waarbij door de B.V.-dokter notariële vrijwaring, verval van privéaansprakelijkheid en wijziging van aandeelhouder, bestuur en adres van de vennootschap in het vooruitzicht wordt gesteld.
- Nadat X een gesprek heeft aangevraagd, vindt er daadwerkelijk een gesprek plaats met B.
- Na dit gesprek koopt C B.V. (waarvan B via een in Luxemburg gevestigde vennootschap bestuurder is) voor 1 euro alle aandelen in A B.V. Deze worden kort nadien geleverd en C B.V. wordt als opvolgend bestuurder ingeschreven.
- De 'B.V.-dokter' B ontvangt een bedrag van € 1.500 ter zake 'advieswerkzaamheden'.

A B.V. wordt uiteindelijk failliet verklaard en de curator treft geen administratie aan. Ook C B.V., de nieuwe bestuurder van A B.V., wordt failliet verklaard. C B.V. bleek op het moment van faillietverklaring bestuurder van maar liefst 46 vennootschappen. B bleek (ook via andere rechtspersonen dan C B.V.) vele vennootschappen voor 1 euro te hebben opgekocht, waarbij hij zich steeds een adviesvergoeding liet betalen. Hij verklaarde tegenover de curator dat hij - enkele uitzonderingen daargelaten - de boekhouding nooit van de oud-eigenaar overnam en dat de vennootschappen op het moment van overname in principe niet meer actief waren. B is, zo blijkt uit het vonnis, ook strafrechtelijk veroordeeld voor diverse vormen van fraude (waaronder faillissementsfraude) en oplichting. B biedt geen verhaal.

In de procedure vordert de curator een verklaring voor recht dat X op grond van artikel 2:248 BW aansprakelijk is voor de schulden van A B.V., inclusief de kosten van de afwikkeling van het faillissement en vordert voorts een voorschot op de schadevergoeding van € 45.000. X wordt bij verstek veroordeeld, van welk verstekvonnis hij in verzet gaat.

De curator baseert zijn vorderingen (zoals hiervoor weergegeven) primair op de schending door X van de op hem rustende deponeringsplicht en boekhoudplicht. De jaarrekeningen zijn, zo erkent X in de procedure, inderdaad deels te laat en deels *helemaal niet* gedeponerd. X betwist wel dat hij de *boekhoudplicht* heeft geschonden. X stelt dat hij de administratie aan B heeft overhandigd en dat het hem niet kan worden verweten dat die administratie niet meer voorhanden is. Hij stelt dat hij te goeder trouw heeft gehandeld, omdat hij zijn aandelen in A B.V. heeft verkocht in de hoop dat A B.V. niet failliet zou hoeven te gaan en hij erop vertrouwde dat de B.V.-dokter A B.V. zou trachten te redden.

De rechtbank stelt op basis van artikel 2:248 lid 2 eenvoudig vast dat er sprake is van kennelijk onbehoorlijk bestuur, nu de deponeringsplicht is geschonden (hetgeen X dus niet heeft betwist). Volgens de wet wordt dit kennelijk onbehoorlijk bestuur vervolgens vermoed een belangrijke oorzaak van het faillissement te zijn. Vervolgens is het aan X om - ter afwikkeling van aansprakelijkheid - andere oorzaken van het faillissement aan te voeren dan het kennelijk onbehoorlijk bestuur dat in verband met de schending van de deponeringsverplichting reeds vaststaat.

X voert als belangrijkste verweer aan dat de schuldenlast na de aandelenoverdracht drastisch is toegenomen, zodat niet hij, maar de 'B.V.-dokter' voor het faillissement verantwoordelijk is. De rechtbank maakt hier korte metten mee en oordeelt dat de eventueel tijdens het bestuur van C B.V. gemaakte schulden niet als *externe* oorzaak van het faillissement kunnen worden aangemerkt, omdat X mede verantwoordelijk moet worden geacht voor het ontstaan van die latere schulden.

De rechtbank overweegt dat (gelet op de genoemde omstandigheden) moet worden geconcludeerd dat de overdracht door X aan C B.V. niet was bedoeld als poging om A B.V. te redden, maar om zelf zoveel mogelijk uit de problemen te geraken. Uit de tekst van de website van de B.V.-dokter blijkt volgens de rechtbank ook dat de B.V.-dokter zich niet richt op bestuurders die op zoek waren naar een serieuze overnamekandidaat die de vennootschap zou kunnen redden, maar alleen op bestuurders die de voor hen persoonlijk nadelige gevolgen van het faillissement van de vennootschap zouden willen ontlopen. X heeft ook niet gesteld dat hij enig onderzoek heeft gedaan naar de B.V.-dokter en diens plannen om A B.V. te redden. De rechtbank sluit af met de conclusie dat de overdracht van het bestuur van A B.V. door X aan C B.V., terwijl X wist althans behoorde te beseffen dat B (waarschijnlijk) malafide plannen had met A B.V., onder die omstandigheden eveneens als kennelijk onbehoorlijk bestuur moet worden aangemerkt. (Dus ook als de deponeringsplicht en de boekhoudplicht niet waren geschonden, had de rechtbank toch geoordeeld dat X kennelijk onbehoorlijk bestuur kon worden verweten.)

X wordt dan ook aansprakelijk gehouden voor het volledige faillissementstekort, zonder dat de rechtbank reden tot matiging ziet.

Uit deze uitspraak blijkt dat het voor een bestuurder van een vennootschap zeker niet zonder risico is om een onderneming die in zwaar weer verkeert aan een derde over te dragen. Het overleveren van een financieel ongezonde vennootschap aan een 'katvanger', althans aan een partij waarvan men tenminste het vermoeden kan hebben dat men er onzuivere plannen mee heeft, is uiterst riskant. De oud-bestuurder kan immers, zo blijkt wel, ook worden aangesproken voor de schulden die zijn ontstaan in de periode dat hij geen bestuurder meer was.

Eenzelfde uitkomst had het vonnis van de rechtbank Almelo<sup>8</sup>, met dien verstande dat de bestuurder hier weliswaar formeel was afgetreden, maar zich nog wel feitelijk als beleidsbepaler van de vennootschap heeft opgesteld. Hij werd dan ook op basis van artikel 2:248 lid 7 BW met een bestuurder gelijkgesteld en aansprakelijk geacht.

### **Casus 2: Rechtbank Oost-Nederland 27 februari 2013 (LJN BZ5100)**

In deze zaak was een situatie aan de orde zoals hierboven als variant 3 omschreven. De (enigszins vereenvoudigde) casus is als volgt:

- A en B zijn (via andere vennootschappen) bestuurders van VHM, MIT, EMRA en Snelcom.
- Deze vennootschappen zijn allen in 2009 dan wel 2011 in staat van faillissement verklaard.
- In de periode voordat de faillissementen werden uitgesproken hebben er diverse feitelijke handelingen plaatsgevonden, waarmee alle van belang zijnde activa van de later gefailleerde bedrijven zijn overgeheveld naar andere vennootschappen die ook onder beheer van A en B vielen.
- Het gaat om overname van voertuigen, voorraden, inventarissen, onderhanden werk, klantenbestanden en andere activa.

- Voor faillissement heeft er een 'saneringsoperatie' plaatsgevonden, waarbij A en B een derde (P) samen met diens zoon als 'bedrijvendokter' hadden ingeschakeld.
- A en B stellen in de procedure dat P hierna de feitelijke macht overnam, op dusdanige wijze dat tenminste A en B op de gang van zaken in de ondernemingen geen invloed meer konden uitoefenen.

Het laatstgenoemde feit is een belangrijk onderdeel van het verweer van A en B. Zij geven aan dat de faillissementen zijn veroorzaakt door de disfunctionerende financieel directeur (S), doordat de vorige eigenaar van Snelcom een verkeerde voorstelling van de waarde van de onderneming had verstrekt en vooral doordat P (de bedrijvendokter) de feitelijke macht heeft overgenomen en door hen geen invloed meer kon worden uitgeoefend. Zij betwisten dat van onrechtmatige onttrekkingen sprake is. Zij betwisten in de procedure vervolgens alle transacties die hebben plaatsgevonden.

De rechtbank stelt vast dat de door de curator aangevoerde feiten stuk voor stuk gedragingen opleveren die te kwalificeren zijn als onrechtmatige daad en daarnaast een ernstige schending van de uit de wet voortvloeiende verplichtingen van bestuurders van rechtspersonen (zoals de verplichting tot het voeren van een administratie) vormen. Volgens de rechtbank blijkt afdoende van 'wanbestuur', waarmee de rechtbank doelt op 'kennelijk onbehoorlijk bestuur' zoals genoemd in artikel 2:248 BW.

De rechtbank overweegt dat het waarschijnlijk is dat de faillissementen in belangrijke mate zijn toe te schrijven aan de beslissing van A en B om als bedrijvendokters P en diens zoon in te schakelen. A en B hadden zelf in de procedure al erkend dat P de ondernemingen vakkundig te gronde had gericht. Zij lijken te betogen dat niet zij maar P daarom (als feitelijk bestuurder<sup>9</sup>) aansprakelijk zou moeten worden gehouden voor het faillissementstekort. Hoewel de betrokkenheid van P bij de déconfiture dus aanzienlijk was, pleit dit feit A en B naar het oordeel van de rechtbank niet vrij. De rechtbank overweegt: *'De rechtbank moet constateren dat de inschakeling van P senior en junior is geschied onder de bestuurlijke verantwoordelijkheid van gedaagde [A en B, FS] (...). Aan hen valt een ernstig persoonlijk verwijt te maken dat zij de controle over de onderneming(en) verloren en kennelijk op geen enkele wijze zijn opgekomen tegen de door de curator beschreven frauduleuze wijze, waarop de later gefailleerde vennootschappen onder hun bestuurlijke verantwoordelijkheid in feite werden geleid.*

Uit deze uitspraak blijkt dat de bestuurder die de feitelijke leiding uit handen geeft zich niet achter een feitelijk leidinggevende kan verschuilen. Een persoon die een bestuurstaak heeft, dient deze taak ook met nauwgezetheid uit te voeren. Door, zoals in deze casus, het roer volledig uit handen te geven, veronachtzaamt de bestuurder zijn taak juist volledig.<sup>10</sup> De vaststelling van de rechtbank dat dit leidt tot bestuurdersaansprakelijkheid in verband met kennelijk onbehoorlijk bestuur is mijns inziens dan ook uiterst terecht.

### **Conclusies**

De conclusies die uit beide uitspraken kunnen worden getrokken is dat bestuurders bij een naderend faillissement van de door hen bestuurde vennootschap zich niet aan hun verantwoordelijkheid kunnen onttrekken. Het formeel overdragen van de bestuursverantwoordelijkheid heeft volstrekt geen zin. Het afschuiven van de verantwoordelijkheid op een feitelijk leidinggevende heeft dat ook niet.

### **Conceptwetsvoorstel civielrechtelijk bestuursverbod**

Op 29 maart 2013 heeft het Ministerie van Veiligheid en Justitie een conceptwetsvoorstel gelanceerd waarmee het mogelijk moet worden om bestuurders die zich bezighouden met faillissementsfraude langs civielrechtelijke weg een bestuursverbod op te leggen. Het wetsvoorstel ligt op dit moment ter consultatie voor op de overheidssite

www.internetconsultatie.nl. Volgens de toelichting is het doel om faillissementsfraude effectiever te kunnen bestrijden en om te voorkomen dat frauduleuze bestuurders hun activiteiten via allerlei omwegen en met nieuwe rechtspersonen ongehinderd kunnen voortzetten.

Indien het voorstel wet wordt kan op basis van de in de Faillissementswet in te voegen artikelen 106a tot en met 106d op initiatief van het Openbaar Ministerie of de curator een bestuursverbod van vijf jaar worden uitgesproken, welk verbod tot gevolg heeft dat een bestuurder direct uit zijn functie is ontheven en gedurende de periode van vijf jaar ook niet opnieuw tot bestuurder kan worden benoemd. Wordt in strijd hiermee gehandeld, dan is een besluit tot benoeming van een bestuurder op grond van artikel 2:14 BW nietig. Doordat het bestuursverbod in een openbaar register zal worden geregistreerd, is het voor iedereen eenvoudig vast te stellen of een persoon een bestuursverbod heeft. Een eventuele inschrijving in het handelsregister van de betrokkene als bestuurder zal worden geweigerd.<sup>11</sup>

De rechtbank *kan* het verbod uitspreken, indien de bestuurder in kwestie zijn taak tijdens of in de drie jaren voorafgaand aan het faillissement kennelijk onbehoorlijk heeft vervuld. Daarvan is onder meer sprake, indien is voldaan aan de vereisten voor bestuurdersaansprakelijkheid (voor de BV: artikel 2:248 lid 1 BW), de bestuurder zijn informatieverplichting jegens de curator schendt of de bestuurder in de drie jaar voor faillissement tweemaal eerder bij een faillissement betrokken is geweest.

Het is de vraag of de in te voeren regeling voldoende effectief zal zijn. Echte fraudeurs zullen zich niet laten weerhouden om misbruik te blijven maken van vennootschappen. De regeling raakt uiteraard alleen de formele bestuurder (feitelijk leidinggevend worden nu eenmaal niet in het handelsregister ingeschreven) en daarvoor zullen vermoedelijk altijd wel weer nieuwe 'katvangers' te vinden zijn. Toch zal er van de regeling een zekere preventieve werking uitgaan. We zullen het zien!

NOOT 1 [\[terug\]](#)  
<http://www.cbs.nl/nl-NL/menu/themas/veiligheid-recht/publicaties/artikelen/archief/2011/2011-3491-wm.htm>

NOOT 2 [\[terug\]](#)  
<http://internetconsultatie.nl/civielbestuursverbod>

NOOT 3 [\[terug\]](#)  
 De strafrechtelijke kanten van faillissementsfraude worden zeer uitgebreid besproken in het proefschrift van prof. mr. C.M. Hilverda (C.M. Hilverda, Faillissementsfraude: een studie naar de strafrechtelijke handhaving van faillissementsrechtelijke normen, Kluwer, Deventer, 2009).

NOOT 4 [\[terug\]](#)  
 Voor de NV: artikel 2:138 BW.

NOOT 5 [\[terug\]](#)  
 HR 10 januari 1997, JOR 1997, 29 (Staleman/Van de Ven).

NOOT 6 [\[terug\]](#)  
 Onder meer HR 7 juni 1996, JOR 1996, 68 (Ontvanger/Van Zoolingen).

NOOT 7 [\[terug\]](#)  
 Onder meer H. de Groot, Bestuurdersaansprakelijkheid, vierde druk, Kluwer, Deventer, 2006, pagina 69.

NOOT 8 [\[terug\]](#)  
 Rb. Almelo 12 september 2012, LJN BX8021.

NOOT 9 [\[terug\]](#)  
 Op basis van artikel 2:248 lid 7 BW wordt voor de toepassing van de regeling ter zake bestuurdersaansprakelijkheid gelijkgesteld degene die het beleid van de vennootschap heeft bepaald of mede heeft bepaald, als ware hij bestuurder.

NOOT 10 [\[terug\]](#)  
 Zo ook Rb. Zutphen 30 september 2009, LJN BK4198, RO 2010, 6: 'De stellingen van [gedaagde1] komen erop neer dat hij vanaf het begin van zijn formele bestuurderschap het bestuur geheel heeft overgelaten aan [gedaagde2] en slechts in diens opdracht heeft gehandeld, zonder ook maar het voornemen te hebben daarop enige controle uit te oefenen.' Die handelwijze van [gedaagde1] miskent de taak van een statutair bestuurder en kan hem, wat er zij van de rol van [gedaagde2] binnen het bestuur, reeds daarom niet disculperen op

de voet van artikel 2:248 lid 3 BW.

NOOT 11 [\[terug\]](#)

Ontwerptoelichting (<http://www.internetconsultatie.nl/civielbestuursverbod/document/681>).

---

© Euroforum Uitgeverij BV NL

---